

Cursant SNG și grefier

Sibiul – un mileniu de istorie și cultură

Profesia de grefier în România

Cauza grefierului G.O.

Cronica stângace a unui spectacol de balet

Interviuri

Anotimpul 5

De rămas bun

O zi de primăvară înflorită și totuși plină de nostalgie ne întâmpină pe data de 9 aprilie 2012. Este ziua care pentru noi, personalul Școlii Naționale de Grefieri, înseamnă despărțirea de o promoție de cursanți cărora le-am dăruit, timp de șase luni, toată priceperea și dragostea noastră, călăuză pe drumul dificil dar plin de experiențe interesante și de satisfacții al profesiei de grefier.

Poate uneori am fost la înălțimea așteptărilor celor mai mulți, poate alții nu am reușit aceasta... Dar ne-am dorit să fim eficienți și să dăruim cât mai mult posibil, în raport cu o profesie care presupune exigențe deosebite și o perioadă atât de scurtă de școlarizare.

Trăim o perioadă istorică a justiției din România, o perioadă plină de provocări: intrarea în vigoare a noilor Coduri, cu schimbările procedurale aferente în activitatea instanțelor judecătorești și a parchetelor, proiectele de restructurare a profesiei de grefier, toate vă așteaptă contribuția de profesionalism, competență, creativitate, corectitudine, entuziasm!

Precum părinții iubitori își urmăresc cuminiți, cu privirea, copiii care părăsesc pragul casei părintești construindu-și viitorul, la fel și noi, dascălii acestei Școli, vă vom veghea în continuare drumul și vom încerca să vă fim de folos așteptându-vă cu drag la seminarele de formare continuă, atunci când veți avea dorința de a vă completa și actualiza cunoștințele.

Și vom fi atât de bucuroși când ne veți spune că vă este bine sau când președinții instanțelor ori șefii parchetelor vă vor aprecia calitatea activității desfășurate! Și, de ce nu, când vă vom vedea numele pe listele concursului de admitere la Institutul Național al Magistraturii ori vă vom întâlni în alte ipostaze de succes!

Acum, la răscruce de drumuri, vă dorim sănătate, satisfacții personale și profesionale și cât mai multe visuri împlinite!

Judecător Cristiana-Mihaela Crăciunescu
Directorul Școlii Naționale de Grefieri

Profesia de Grefier

Andreea Jurcă

Despre grefier se știe, superficial, că este funcționarul care, în timpul ședinței de judecată „ia notițe”. Mărturisesc că până nu demult împărtășeam o viziune nu foarte diferită de aceasta cu privire la activitatea și profesia de grefier.

Odată cu parcurgerea primului stagiului de practică a devenit evident pentru mine că activitatea grefierului este una complexă. Ea presupune nu numai însușirea temeinică a unui set destul de larg de cunoștințe, dar și o serie de aptitudini și însușiri, ca de pildă, exercițiul de a lucra repede și bine, rezistența la stres, aptitudini de comunicare etc.

Mulți dintre cei care urmează cursurile Școlii Naționale de Grefieri privesc această formă de instruire ca un pas premergător al unei viitoare cariere de magistrat. Este adevărat că aplicarea practică a cunoștințelor teoretice, care se realizează prin participarea la ședințe și întocmirea încheierilor poate consta într-un avantaj la examenul de admitere la magistratură. Personal, consider că, deocamdată, prioritatea o reprezintă dobândirea și fixarea cât mai temeinică a cunoștințelor și aptitudinilor necesare pentru a fi un bun grefier. În niciun caz nu cred că trebuie subestimate dificultatea și provocările pe care le presupune activitatea grefierului. Acesta

are sarcina nu numai de a participa la ședințe și de a „lua notițe”. Aria responsabilităților sale este mult mai largă și în mare măsură calitatea actului de justiție depinde și de rapiditatea, corectitudinea și implicarea cu care grefierul își îndeplinește sarcinile de serviciu.

De fapt, aceasta consider că este cea mai importantă descoperire pe care am făcut-o parcurgând cursurile Școlii Naționale de Grefieri.

Se vorbește deseori despre formula judecător-grefier ca despre o formulă consacrată, o echipă care poate funcționa optim, numai dacă elementele sale ajung la un nivel înalt de colaborare și pregătire profesională. Am auzit deseori la cursuri și în practică, la instanță, formulări de genul „grefierul meu” sau „judecătorul meu” și m-a surprins acest spirit oarecum de apropiere ce pare să guverneze relația judecător-grefier. Pe de o parte, e îmbucurătoare perspectiva de a desfășura o muncă ce presupune implicare și contribuție personală (desigur, în limitele naturii activității grefierului), precum și ideea că munca pe care o desfășori este suficient de importantă, încât vine să completeze activitatea magistratului cu care colaborezi. Pe de altă parte, această perspectivă atrage atenția asupra responsabilității semnificative pe care o are grefierul de a-și îndeplini sarcinile de serviciu într-un mod cât mai diligent și profesionist.

Este adevărat că, deocamdată, mulți dintre noi se simt insuficient pregătiți să facă față unei ședințe de judecată, cu tot ceea ce comportă aceasta. Este la fel de adevărat că înaintea noastră și celelalte generații au încercat, fără îndoială, aceleași incertitudini. Și, totuși, s-au descurcat. Nu e mai puțin adevărat că la acest moment al pregătirii acumulate, profesia de grefier poate să însemne o sursă de nesigurantă și neliniște cu privire la performanțele pe care le vom realiza odată ce ne vom începe activitatea. Cu certitudine, însă, îndată ce vom depăși perioada inerentă de adaptare, aceste neliniști și nesigurante vor dispărea.

Este dificil să efectuez o analiză exactă pe puncte forte și puncte slabe ale profesiei de grefier.

Pentru un absolvent al unei facultăți de Drept, activitatea de grefier este una utilă, întrucât presupune utilizarea unui pachet destul de cuprinzător de cunoștințe juridice.

În același timp, este o profesie ce conferă stabilitate într-un context economic guvernat de nesigurantă

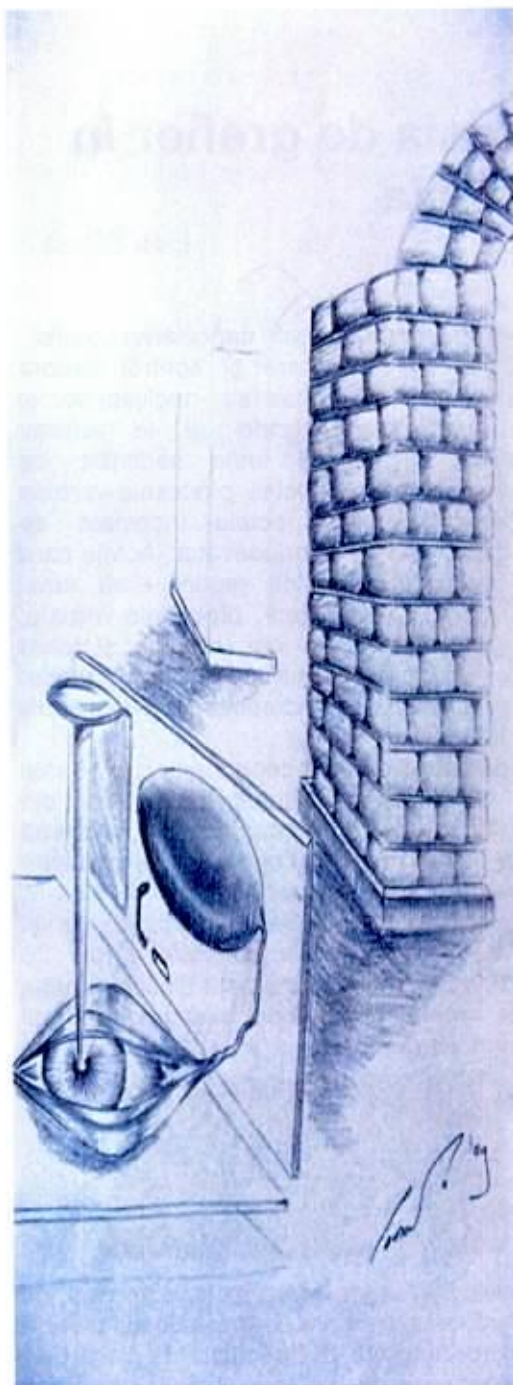
Totodată, poate fi privită ca o fază premergătoare și deosebit de folositoare unei viitoare cariere de magistrat. Chiar dacă acesta nu este neapărat un deziderat conturat în mod concret la acest moment, activitatea de grefier, prin natura sa, permite exercitarea oricând a acestei opțiuni.

În funcție de gradul de aglomerare a instanței alese și judecând după cele constatate în practică, volumul mare de activitate pare să fie principalul punct nevralgic al activității grefierului.

Cu toate acestea, o bună organizare a timpului și o temeinică implicare în vederea îmbunătățirii constante a performanțelor profesionale se va traduce, la un moment dat, într-o eficiență gestionare a sarcinilor de lucru.

Toate acestea sunt concluziile la care am ajuns după parcurgerea a aproape jumătate din perioada de instruire în cadrul SNG. Ar fi interesant de constatat care vor fi concluziile după 6 luni de activitate efectivă în cadrul instanței

Prin muncă, atenție și puțin noroc, să sperăm că nu vor fi mai puțin îmbucurătoare decât cele de mai sus.

Cugetări la început de drum ...

Mădălina Șuinea

Iată-ne pornind la drum! Ne-am făcut conștiincioși bagajul, l-am pus pe umăr și am plecat punând în față piciorul drept. Am înghesuit fiecare în acest bagaj tot soiul de lucruri, după trebuința fiecăruia. Un singur lucru comun purtam în el: speranța realizării, speranța reușitei, a visului împlinit! A fost greu să punem acest bagaj pe umăr, iar unii dintre noi să ne luăm rămas bun de la cei dragi pentru o perioadă de șase luni, dar am făcut-o cu zâmbetul pe buze, cu lacrimi în ochi și cu un „ne revedem curând!”, plin de încredere.

Acomodarea la noul drum în viață se arată a fi dificilă și anevoioasă, însă așteptăm cu toții nerăbdători festivitatea începerii perioadei de instruire în profesia de grefier.

În sfârșit, ne adunăm timizi în aula Institutului. Nu-mi este greu să surprind freamătul, tensiunea de pe chipul colegilor mei și mă întreb în sinea mea dacă și pe chipul meu se citește aceeași teamă de nou, de necunoscut. Suntem precum un copil nou-născut care nu a deschis încă ochii, care nu știe cum să își manifeste trăirile generate de noul mediu în care urmează să se dezvolte și care parcă încearcă să se agațe de fostul Univers propriu. Doamna director ne întâmpină însă cu un zâmbet cald, felicitându-ne pentru reușită, transmitându-ne astfel o binefăcătoare energie pozitivă. Atmosfera se destinde, iar încăperea începe să freamăte și, curând, pe chipurile noastre tensionate se așterne un zâmbet sincer, liniștit și plin de încredere. Discursul doamnei director își face efectul și parcă teama de necunoscut se risipește, ca și cum nu ar fi existat.

Suntem cu toții veseli și încrezători în noi înșine, bucușoși și mândri de noul statut: cursant al Școlii Naționale de Grefieri.

Știm cu toții că pe lângă beneficiile oferite de acest statut avem și multe responsabilități, avem mult de lucru, căci asemenea colegilor noștri mai mari trebuie să ținem ștafeta cât mai sus. Conștiința sinuozității drumului sălășluiește în mintea fiecăruia dintre noi, dar ne arătăm deschiși și pregătiți să înfruntăm și să rezolvăm cu succes dificultățile ce urmează să survină. În fond și la urma urmel, spuneți-mi, vă rog: ce mare liniștită a pregătit un bun marinar?

Avem la dispoziție șase luni; șase luni în care să dăm tot ce este mai bun în noi, șase luni în care să legăm prietenii, șase luni de emoții, de tensiune, de bucurie, șase luni în care să mai fim „elevi” poate pentru ultima oară; șase luni de predare, învățare, evaluare.

Îndrăznim însă de pe acum să aruncăm o privire scurtă în zare spre primăvara unde ne vom confrunța cu examenul final de absolvire a Școlii. Vom zâmbi sau vom suspina... rămâne de văzut.

Un singur lucru vi-l pot spune cu siguranță: bătălia zilei de mâine este câștigată în timpul luptei de azi. Prin urmare, nu ne rămâne, dragi colegi, decât să ne pregătim temeinic și să profităm din plin de bagajul de cunoștințe pus la dispoziție de către stimații noștri formatori.

Ca o ultimă idee, nu-mi rămâne decât să vă felicit la rândul meu pentru reușită, să vă urez succes și putere de muncă!

Mare grijă însă: atenție la cai, atenție la hățuri... viața este un transport de lăzi cu geamuri!

Palatul de Justiție, București, 1895

Evoluția profesiei de grefier în România este strâns legată de istoria țării noastre. Astfel, prin constituirea statului modern român la 1859 s-au pus bazele unei noi evoluții a României. În timpul domniei lui Cuza a fost adoptată *Legea pentru organizarea judecătorească*, din 1865, prin care au fost separate puterile în stat în: legislativă, executivă și judecătorească. Au fost adoptate și regulamente pentru organizarea diverselor compartimente, inclusiv al grefelor.

În această perioadă în cadrul tribunalelor, personalul grefelor era constituit din: grefieri, registratori, copiști, telali, aprozi și oameni de serviciu. Înainte de numirea în funcție grefierii erau obligați să depună o garanție de 6000 de lei, care putea consta în bani, efecte publice sau o garanție reală.

Condițiile de admisibilitate pentru grefieri constau în: studiu de cel puțin doi ani în cadrul unei facultăți de drept sau cel puțin să fi terminat clasele gimnaziale ori să fi practicat într-o grefă sau în biroul ministerului justiției cel puțin 2 ani. Pe lângă aceste condiții mai era cerută și vârsta de minim 25 de ani.

Înainte de a fi numiți, funcționarii grefei trebuiau să depună un jurământ înaintea președintelui instanței.

Prin *Legea pentru modificarea unor dispozițiuni din legile relative la organizarea judecătorească*, din 24 martie 1909, profesia de grefier a fost divizată în două clase: grefieri și ajutoare de grefă de clasa a II-a și grefieri și ajutoare de grefă clasa I. Pentru ca un grefier sau ajutor de grefă să fie înaintat la clasa I era necesar să fi avut un stagiu ca grefier sau ajutor de grefier de clasa II de cel puțin 4 ani și să fi fost recomandat prin raport special de președintele tribunalului sau al curții respective. Secretarii parchetelor de pe lângă curțile de apel erau de două clase, iar ai parchetelor tribunalelor de 3 clase. Secretarii parchetelor curților de apel și tribunalelor erau asimilați: cei de clasa I cu grefierii și cei de clasa II cu ajutoarele de grefieri. Garanția continua să fie cerută pentru numirea în funcție, cu excepția grefierilor doctori sau licențiați în drept.

Odată cu instaurarea regimului comunist, în mare parte legislația care a fost adoptată în perioada interbelică a fost abrogată, conturându-se o nouă tendință a sistemului de drept în România.

Astfel, profesia de grefier era clasificată în trei clase, existând grefieri de clasa I, II și III. Pentru a fi numit grefier de clasa III la judecătorii trebuia îndeplinite două condiții: a avea vârsta de cel puțin 21 de ani și un stagiu efectiv de serviciu ca impiegat de cel puțin 2 ani. Pentru a fi impiegat trebuiau de asemenea îndeplinite două condiții: a avea vârsta de 21 de ani împliniți și 4 clase la o școală secundară. Numai în lipsa unor astfel de candidați se cerea cel puțin absolvirea cursului primar complet. O condiție esențială cerută în acea perioadă pentru numirea într-o funcție din grefele judecătorești era promovarea examenului de capacitate.

Profesia de grefier în România

Lidia Sbîncă

Grefierii erau "capul cancelariei grefei", având drept de priveghere și control asupra funcționarilor grefei, constatau neglijențele și abaterile funcționarilor grefei și le referau președintelui, asistau la toate ședințele de judecată luând note, redactau procesele-verbale și contrasemnau toate actele încheiate de tribunal, de președinte sau judecător. Actele care nu erau contrasemnate de grefier erau nule. Grefierul păstra toate actele, procesele-verbale, registrele și colecțiile de legi, precum și toate recipisele, efectele de valoare, banii, actele, documentele care i se încredințau de justițiabili sau de autorități.

După proclamarea independenței, la 10 mai 1877 și schimbarea statutului României din principat în regat, a început o nouă etapă legislativă, marcată de *Legea de organizare judecătorească* din 1 septembrie 1890.

Prin *Regulamentul pentru organizarea și serviciul interior al grefelor tribunalelor*, din 26 ianuarie 1895, a fost reglementată distinct funcția de arhivar. Anterior aceasta era exercitată de unul dintre ajutoarele grefierului.

Pentru a fi numit grefier de clasa a III-a la tribunale se cereau a fi îndeplinite următoarele condiții: a avea vârsta de cel puțin 26 de ani împliniți, a fi servit ca impiegat în grefa unei instanțe cel puțin 5 ani împliniți sau ca ajutor de grefier cel puțin doi ani. Pentru doctori în drept, licențiați sau diplomați ai Școlii superioare de științe de stat nu se cereau alte condiții decât cele generale. Pentru a fi numit ajutor de grefă de clasa a III-a era necesar: a avea vârsta de cel puțin 24 de ani împliniți, un stagiu ca impiegat de cel puțin 3 ani împliniți. Grefierii de clasa I și II și ajutorii de grefă clasa I și II erau numiți numai din grefierii și ajutoarele de clasa a III-a prin înaintare în urma recomandării șefului instanței și după un stagiu de cel puțin doi ani împliniți.

Palatul de Justiție, Craiova, 1912

În cadrul curților de apel numirea în funcția de grefier clasa a III-a presupunea îndeplinirea următoarelor condiții: vârsta de cel puțin 30 de ani și să fi servit ca grefier de tribunal sau ajutor de grefă la curtea de apel cel puțin 2 ani, condițiile de stagiu nefiind cerute licențiaților și doctorilor în drept. Pentru a fi ajutor de grefă la curtea de apel se cerea vârsta de cel puțin 26 de ani și un stagiu ca ajutor de grefă la tribunal de cel puțin 3 ani sau ca impiegat în grefa unei curți de cel puțin 5 ani.

În cadrul parchetelor exista funcția de secretar de parchet, de asemenea clasificată pe trei clase. Pentru secretarii de parchete de tribunal și de parchete de curte de apel de clasa a III-a se cereau aceleași condiții ca pentru ajutorul de grefier de clasa III de tribunal și, respectiv, de curte. În funcția de secretar clasa I promovau secretarul parchetului Curții de casație și secretarii curților de apel cu mai mult de trei procurori pe lângă procurorul general, precum și cei ai tribunalelor, cu mai mult de cinci procurori pe lângă primul-procuror.

Atribuțiile grefierilor au rămas în linii mari aceleași prezentate în prima parte a acestui articol.

După adoptarea Constituției din 1965 a fost necesară apariția unei noi legi de organizare judecătorească, luând astfel naștere Legea nr. 58/1968, care a rămas în vigoare până în anul 1992, cu unele modificări, când a fost adoptată Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească.

Această lege nu cuprindea decât o reglementare generală a funcției de grefier în România, neputând fi asimilată unui statut.

Importanța grefierilor pentru îndeplinirea actului de justiție a impus necesitatea adoptării unui statut al acestei profesii, precum și înființarea Școlii Naționale de Grefieri. În prezent profesia de grefier este reglementată prin Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar din instanțe și parchete, cu modificările și completările ulterioare, și prin Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară.

Palatul de Justiție, Caracal, 1903

Noutatea cu privire la profesia de grefier și evoluția acesteia o reprezintă grefierul judiciar, ce face obiectul unui proiect de lege. Această nouă funcție de grefier în instanțele judecătorești reprezintă un echivalent al modelelor de grefier german și austriac, bazându-se pe un transfer de atribuții de la judecător la grefier, având ca finalitate scurtarea timpului de soluționare a proceselor.

Prin această scurtă prezentare a evoluției istorice a profesiei de grefier am încercat să subliniez importanța acestei profesii pentru îndeplinirea actului de justiție în România.

Cauza grefierului G.O.

Octavian Gudumac

Tribunalul București
Secția conflicte de muncă și asigurări sociale
Anul 2105

Născut în anul 2075 în Ankara (Turcia), G.O., de religie musulmană, a venit în România împreună cu familia sa în luna martie a anului 2080.

În anul 2090 obține cetățenia română.

După absolvirea în anul 2100 a Facultății de Drept din cadrul Universității București, G.O. este declarat admis la Școala Națională de Grefieri.

La momentul la care au avut loc faptele din prezentul dosar, contestatorul G.O. îndeplinea funcția de grefier în cadrul Parchetului de pe lângă Judecătoria Sectorului 5 București.

În fapt, în data de 02.02.2105, în cadrul Parchetului de pe lângă Judecătoria Sectorului 5 București, a fost înregistrat dosarul penal nr. 13/P/2105 în care fratele mai mic al lui G.O. numitul M., om politic notoriu, membru al partidului de guvernământ, este cercetat pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită.

În data de 03.02.2105, împotriva lui M. este pusă în mișcare acțiunea penală.

În ziua de 06.05.2105, procurorul stagiar P. întocmește Ordonanța de scoatere de sub urmărire penală a inculpatului M., dar, în lipsa contrasemnării soluției de către procurorul coordonator, nu dispune comunicarea acesteia de către personalul auxiliar de specialitate.

În seara aceleiași zile, în jurul orei 1800, la sediul parchetului în care își desfășura activitatea grefierul G.O. se prezintă mama acestuia, numita S., care a suferit recent un infarct miocardic, și vădit neliniștită îl roagă pe fiul ei, G.O., să-i comunice soluția dispusă în dosarul în care este cercetat fratele său M.

Deși i-a explicat că acest lucru nu este posibil, datorită insistenței mamei sale, dar mai ales temerii provocării unui atac de cord ce-ar putea avea urmări fatale în cazul ei, grefierul G.O. i-a comunicat soluția dispusă în cauză.

Ulterior acestui moment, în aceeași zi într-un interviu transmis în direct de către unul dintre cele mai vizionate posturi de televiziune, M. anunță opinia publică, într-o manieră arogantă, că potrivit surselor sale din interiorul Parchetului de pe lângă Judecătoria Sectorului 5 București, în dosarul penal în care figurează ca inculpat, a fost dispusă soluția scoaterii de sub urmărire penală.

După câteva zile, procurorul coordonator contrasemnează soluția dispusă de către procurorul stagiar P. iar conținutul (inclusiv data) acesteia apare în presă.

În săptămânile ce-au urmat, mai multe posturi de televiziune au criticat dur sistemul judiciar național, iar un cunoscut jurnalist l-a calificat drept „un sistem corupt care spală păcatele tuturor celor care au banii și influența necesară”.

Ca urmare, a fost inițiată cercetarea disciplinară prealabilă a grefierului G.O.

Prin actul de constatare întocmit cu această ocazie, G.O. a fost găsit vinovat de încălcarea articolului 7 din Codul Deontologic al personalului auxiliar de specialitate.

Având în vedere repercusiunile grave ale acțiunilor sale constând „în afectarea imaginii și prestigiului justiției”, procurorul general al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București dispune prin decizia nr. 21/01.08.2105 sancționarea grefierului G.O. cu excluderea din profesie.

În prezenta cauză, G.O. a formulat o acțiune în anulare a deciziei de sancționare, solicitând totodată Tribunalului București reîncadrarea în funcția de grefier la Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 5 București și plata drepturilor salariale restante de la data aplicării sancțiunii și până la reîncadrarea efectivă.

În cele ce urmează, vor fi prezentate opiniile membrilor completului de judecată în etapa deliberării.

Opinia judecătorului Primus (40 ani):

- În opinia mea, soluționarea cauzei nu prezintă nicio dificultate. Decizia de excludere a grefierului G.O. din profesie a fost luată în mod legal. În cauză sunt incidente dispozițiile art. 7 din Codul Deontologic al personalului auxiliar de specialitate, iar textul acestora este binecunoscut: "Grefierul care săvârșește acțiuni sau inacțiuni care aduc atingere prestigiului justiției va fi exclus din profesie". Norma legală trebuie interpretată așa cum a fost edictată de către legiuitor, iar noi, ca judecători care-și pronunță hotărârile în temeiul legii, suntem datori să o aplicăm întocmai. Prin urmare, comportamentul iresponsabil, contrar deontologiei profesionale, al grefierului G.O. trebuie sancționat cu singura pedeapsă prevăzută într-o atare situație, și anume excluderea din profesie.

Consider că nu poate fi primit argumentul contestatorului G.O. potrivit căruia la momentul săvârșirii faptei acesta nu putea să prevadă urmările faptei sale asupra imaginii și prestigiului sistemului judiciar. Având în vedere calitatea de persoană publică a fratelui său, contestatorul trebuia să prevadă că acțiunile sale în calitate de funcționar al Parchetului care efectuează urmărirea penală în cauză pot avea urmări grave nu numai în privința respectivului dosar penal, dar și asupra sistemului judiciar în ansamblu.

Prin urmare, consider că grefierul G. este vinovat de încălcarea art. 7 din Codul Deontologic al personalului auxiliar de specialitate și propun respingerea ca neîntemeiată a acțiunii formulate de către acesta.

Opinia Judecătorului Secundus (29 ani):

- Sunt uimit de faptul că judecătorul Primus, într-un efort de a scăpa de complicațiile acestei cauze, ne propune să adoptăm o soluție atât de pripită.

În opinia sa, judecătorul Primus ne propune o interpretare literală a textului normativ, fără a analiza scopul normelor înscrise în Codul Deontologic.

A aplica orbește dispozițiile Codului Deontologic fără a lua în considerare scopul pentru care a fost adoptat acesta de către legiuitor reprezintă o greșeală pe care noi, în calitate de judecători, suntem obligați a o observa și evita în activitatea noastră.

Niciodată societatea nu ar avea nevoie de judecători dacă efortul pe care l-ar presupune activitatea acestora ar consta doar în aplicarea mecanică a unei dispoziții legale.

De aceea consider că complexitatea și sarcina activității noastre în prezenta cauză constă în căutarea înțelesului rațional al legii, aflat dincolo de litera ei.

Unul dintre obiectivele principale pe care l-a urmărit legiuitorul prin edictarea dispozițiilor art. 7 din Codul Deontologic a fost acela de a preveni săvârșirea de către personalul auxiliar de specialitate a oricăror acțiuni sau inacțiuni prin care se aduce atingere prestigiului justiției.

În opinia mea, în edictarea acestor dispoziții, legiuitorul s-a referit numai la acele acțiuni sau inacțiuni care au fost săvârșite în mod liber și conștient de către persoana responsabilă. Or, aceste condiții nu sunt îndeplinite în cazul faptei săvârșite de către contestator.

Astfel, în mod regretabil, judecătorul Primus neglijează împrejurările care au silit grefierul G.O. să săvârșească fapta pentru care a fost sancționat. După cum reiese din situația de fapt, decizia lui G.O. de a încălca dispozițiile Codului Deontologic, deși conștientă, a fost luată sub imperiul constrângerii psihice determinate de temerea producerii unei stări emoționale care ar periclita viața mamei sale, externată recent după un infarct miocardic.

Existența acestei constrângeri, din punctul meu de vedere, exclude aplicabilitatea dispozițiilor art. 7 din Codul Deontologic.

Dacă, ad absurdum, am pleca de la premisa că persoana care săvârșește fapta sub imperiul constrângerii fizice sau psihice încalcă legea, atunci dispozițiile Codului Deontologic nu și-ar îndeplini scopul preventiv în vederea căruia au fost edictate, întrucât o persoană aflată în situația grefierului G.O. va săvârși fapta indiferent de obligațiile sau sancțiunea impuse de Cod.

Cu alte cuvinte, dacă în viitor o altă persoană se va găsi în aceeași situație ca cea în care s-a aflat grefierul G.O., putem fi siguri că decizia ei de a săvârși fapta interzisă nu va putea fi prevenită de conținutul Codului Deontologic.

În consecință, dacă vom citi articolul 7 din această perspectivă vom ajunge la concluzia că el este inaplicabil în speță.

Menționez că această interpretare a dispozițiilor Codului Deontologic nu ridică nicio problemă legată de fidelitatea față de legile în vigoare. Dimpotrivă, accept fără rezerve faptul că această instanță se supune legilor adoptate de Parlamentul României. Consider că acoperirea lacunelor literale ale textului normativ nu subminează autoritatea puterii legislative, ci face ca voința sa să poată fi pusă în practică.

Mai mult, propunerea judecătorului Primus neglijează și alte aspecte pe care le ridică această cauză.

Astfel, dacă am analiza problema din punct de vedere moral, poate fi considerată echitabilă o sancțiune aplicată fiului care săvârșește o faptă doar pentru a evita pierderea mamei sale? Ar proceda cineva dintre noi în mod diferit? Ma îndoiesc, la fel cum nu cred că un cod al moralității, așa cum ni se prezintă Codul Deontologic, ar pedepsi o faptă morală cum este cea săvârșită de contestator.

Pe de altă parte, judecătorul Primus ignoră sau nu cunoaște faptul că în religia musulmană, al cărei adept este contestatorul, neascultarea ori supărarea părinților reprezintă unul dintre cele mai mari păcate (al-kaba'ir) pe care ar putea să le săvârșască un musulman. Or, este cel puțin nedrept să pedepsim o persoană care a acționat în conformitate cu regulile impuse de religia sa.

Având în vedere cele de mai sus, consider că fapta săvârșită de către G.O. nu contravine deontologiei profesionale, iar contestatorul nu se face vinovat de încălcarea dispozițiilor Codului Deontologic al personalului auxiliar de specialitate. În consecință, propun anularea deciziei prin care s-a dispus această nedreaptă sancțiune și reîncadrarea în funcția de grefier la Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 5 București a contestatorului G.O. cu plata drepturilor salariale restante de la data aplicării sancțiunii și până la reîncadrarea efectivă.

Răspunsul Judecătorului Primus:

- Sunt surprins de opinia poetică a colegului meu Secundus.

În legătură cu problema dacă ceea ce a făcut grefierul G. este „corect” sau „greșit” ori dacă este „rău” sau „bine”. După părerea mea, aceasta este o problemă irelevantă pentru atribuțiile mele de judecător, cât timp la investirea în funcție, am jurat să aplic legea statului și nu convingerile mele morale sau de altă natură.

De asemenea, atrag atenția colegului meu Secundus asupra sarcinii noastre: aceea de a asigura aplicarea dispozițiilor legale, în speță art. 7 din Codul Deontologic, și nu de a aprecia caracterul moral sau imoral al faptei săvârșite de către contestator.

Nu înțeleg de ce sunt necesare atâtea discuții pentru ceva atât de evident?!

Dificultățile acestui caz, oricare ar fi forma încălcată sub care ni se prezintă, au toate o singură cauză. Aceasta este nereușita de a deosebi aspectele legale de cele morale. Pe scurt, colegului meu Secundus nu îi place faptul că dispozițiile Codului Deontologic, astfel cum este el redactat, cere sancționarea cu excluderea din profesie a grefierului G.O. Și mie îmi vine greu, dar spre deosebire de el, eu respect obligațiile funcției mele care îmi cer să las deoparte preferințele personale atunci când e vorba de interpretarea și aplicarea legilor acestei țări.

Așa cum rezultă din Constituția țării noastre, obligația puterii judecătorești constă în a pune în aplicare cu consecvență legea scrisă și de a interpreta această lege în sensul ei deplin fără a fi influențați de dorințele sau concepțiile noastre despre justiție.

Modul în care colegul meu Secundus tratează dispozițiile legale incidente în speță este acela al unui judecător care trăia acum câteva sute de ani în urmă, iar interpretarea pe care o propune este contrară funcției judecătorului de aplicant (și nu creator) al legii.

Trăim în secolul XXII, iar principiul supremației puterii legislative a fost acceptat și consacrat în toate sistemele de drept moderne, inclusiv în sistemul de drept românesc.

Doar legiuitorului îi revine sarcina de a crea norme, iar judecătorul nu are decât obligația de a asigura aplicarea întocmai a acestora.

Pe de altă parte, nu cred că atunci când Codul Deontologic sancționează faptele prin care se aduce atingere prestigiului justiției se are în vedere săvârșirea acestora într-un anumit scop. De asemenea, mă surprinde faptul că Secundus crede că știe exact ce a urmărit sau dorit legiuitorul atunci când a edictat dispozițiile art. 7 din Cod. De unde știm noi care a fost scopul urmărit de legiuitor la momentul adoptării Codului Deontologic? Presupunând că dispozițiile legale ale art. 7 trebuie interpretate prin prisma scopului lor, cum procedăm atunci când legea urmărește mai multe scopuri sau când există divergențe în ce privește scopurile sale?

Știu că argumentele pe care le aduc nu vor fi acceptate de cei care analizează doar efectele imediate ale acestei hotărâri și ignoră implicațiile pe termen lung ale unui act de dispoziție asupra legii asumat de puterea judecătorească. Îmi dau seama că o decizie severă nu este niciodată și una populară. Cred totuși, că pe termen lung îngăduința noastră va face mai mult rău decât o decizie severă. Mai mult, deciziile severe în cazuri dificile ca acesta, pot avea chiar o anumită valoare morală prin aceea că le reamintesc oamenilor despre răspunderea lor față de lege, care, să nu uităm, în ultimă instanță, este creația lor.

Prin urmare, îmi mențin concluziile exprimate anterior și susțin în continuare că decizia prin care a fost dispusă excluderea din profesie a grefierului G.O. este legală și trebuie menținută, iar acțiunea formulată de către contestator, respinsă ca neîntemeiată.

Opinia președintelui de complet, Judecătorul Tertius (59 ani):

Am ascultat cu uimire raționamentele întortocheate pe care acest caz simplu le-a prilejuit. Nu înțeleg care a fost rostul discursurilor despre scopul dispozițiilor Codului Deontologic, aspectele morale sau legale ale cauzei, distincția dintre puterea legislativă și judecătorească. Problema aflată în fața noastră este de fapt o chestiune de înțelepciune practică, de a hotărî în funcție de context și nu purtând discuții abstracte. Când speța este abordată din acest unghi, ea devine una din cele mai simple probleme care au fost înaintate spre rezolvare acestei instanțe.

Nu am reușit niciodată să îi fac pe colegii mei mai tineri să înțeleagă că activitatea în cadrul sistemului judiciar ține de domeniul relațiilor interumane și că noi hotărâm asupra destinului unor oameni și nu asupra unor cuvinte aflate pe o foaie de hârtie ori asupra problemelor ridicate de teorii abstracte. Hotărârile sunt bune atunci când cei care hotărăsc înțeleg concepțiile și sentimentele poporului. Se iau hotărâri strâmbe când această înțelegere lipsește.

Dintre toate puterile de guvernământ puterea judecătorească este cea care pierde cel mai ușor contactul cu oamenii obișnuiți. Motivele pentru care se întâmplă acest lucru sunt evidente. În timp ce masele reacționează la câteva chestiuni de ansamblu, de bază, ale unei probleme, judecătorii analizează în cele mai mici detalii cazurile prezentate.

Cred că toți își vor face meseria mai bine dacă vor folosi conceptele abstracte și formulele ca pe niște instrumente. Consider că ar trebui să folosim ca model un bun administrator și manager care adaptează principiile și procedurile aflate la îndemâna sa la împrejurările cazului în discuție, selectând din formele disponibile pe cea care se potrivește cea mai bine rezultatului urmărit.

Avantajul cel mai evident al unei asemenea abordări este că ne permite să rezolvăm însărcinările noastre zilnice cu eficiență și bun simț.

Dacă vom aplica aceste concepte la cazul de față, soluționarea acestuia devine extrem de simplă. Pentru a demonstra aceasta va trebui să mă refer la câteva realități pe care colegii mei mai tineri le-au trecut sub tăcere, deși le cunosc la fel de bine ca și mine.

Prima realitate este că dosarul penal nr.13/P/2105 în care fratele mai mic al lui G.O., numitul M., om politic notoriu, membru al partidului de guvernământ, a fost cercetat pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită a produs un enorm interes public în țara noastră. Cu toate acestea, deși ziarele și posturile de televiziune au criticat sistemul judiciar național, nimeni nu a criticat fapta propriu-zisă a grefierului G.O.

Mai mult decât atât, după cum reiese din sondajele de opinie făcute înainte de acest proces de mai multe publicații importante din țara noastră, la întrebarea „Ce decizie credeți că ar trebui să ia instanța în cazul grefierului G.O.?” majoritatea absolută a societății civile (98 %) și-a exprimat părerea că G.O. trebuie să fie iertat pentru fapta comisă, iar decizia de excludere din profesie trebuie anulată. Așadar, este absolut clar ce simte opinia publică față de acest caz. Aceasta ne arată nu numai ce ar trebui să facem, dar și ce trebuie să facem dacă dorim să păstrăm un acord rezonabil și decent între această instanță și opinia publică.

A hotărî că fapta grefierului G.O. nu contravine cu dispozițiile Codului Deontologic nu ne va implica în nicio șmecherie procedurală sau acțiune nedemnă. Cu siguranță nimeni nu va crede că anulând decizia de sancționare am interpretat în mod ușuratic legea.

Știu că mulți dintre judecători sunt oripilați de ideea ca instanța să ia în considerare opinia publică. În acest sens, se susține că opinia publică este emoțională și capricioasă, că e întemeiată pe jumătăți de adevăr și ascultă de martori care (de multe ori) nu sunt interogați în cadrul procesului.

Cu toate acestea, din experiență, trebuie să mărturisesc că, cu cât îmbătrânesc, cu atât devin din ce în ce mai surprins de refuzul oamenilor de a aplica principiile bunului simț în ce privește problemele legate de lege și guvernare, iar acest caz a adâncit sentimentul meu de descurajare și consternare. Sper să îi pot convinge pe membrii completului de judecată de înțelepciunea principiilor pe care le-am aplicat din momentul investirii mele în această funcție.

În concluzie, consider că grefierul G.O. nu este vinovat de încălcarea dispozițiilor art. 7 din Codul Deontologic iar contestația pe care a formulat-o trebuie admisă în totalitate.

Cauza grefierului G.O. reprezintă o speță imaginară în care faptele, dispozițiile legale invocate, judecătorii și opiniile acestora nu au niciun corespondent în realitate.

Momentul săvârșirii faptei de către grefierul G.O. nu a fost ales din întâmplare. În ziua în care grefierul săvârșeste fapta – 06.05.2105 – se împlinesc 100 de ani de la intrarea în vigoare a primului (și actualului) Cod Deontologic al personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea.

Ideea conceperii referatului în această modalitate (inspirată din studiul profesorului american Lon L. Fuller intitulat *The Case of the Speluncean Explorers*, publicat în *Harvard Law Review*, nr. 62/1949) mi-a venit în timpul seminariilor de deontologie când fiecare dintre noi, asemenea judecătorilor din cauza de mai sus, propunea soluții problemelor de deontologie profesională bazându-se pe argumente juridice sau non-juridice.

Astfel, la fel ca și judecătorul *Primus*, în soluțiile propuse, unii colegi preferau o interpretare restrictivă a Codului Deontologic și „pedepseau grefierul vinovat” chiar dacă raportându-se la scara valorilor morale proprii nu apreciau un anumit comportament ca fiind anormal. Alți colegi, în schimb, asemenea judecătorului *Secundus*, neglijau sau înlăturau aplicarea prevederilor Codului Deontologic, iar în soluțiile propuse se bazau, în principiu, pe argumente de normalitate sau moralitate.

În fine, exista și o a treia categorie de persoane care, fără a-și întemeia opinia exclusiv pe dispoziții legale ori precepte morale, la fel ca și judecătorul *Tertius*, susținea că numai experiența profesională ne va arăta (sau învăța) care sunt deciziile corecte și care sunt considerentele ori temeiurile în baza cărora se adoptă acestea.

Sunt conștient că în practică o cauză precum cea inventată de mine nu ar provoca discuții referitoare la relația care există sau ar trebui să existe între lege (drept) și morală. De cele mai multe ori, asemenea discuții apar fie între teoreticieni ai dreptului, fie între persoane care nu au desfășurat sau nu își desfășoară activitatea în sistemul judiciar. Este adevărat că deontologia, ca știință desprinsă din etică, este axată pe morală și moralitate.

Totuși, scopul ei în cazul personalului auxiliar de specialitate este de a forma și a asigura o conduită etică profesională într-un anumit domeniu al vieții social-utile, în vederea creșterii calității actului de justiție. Prin urmare, din punctul de vedere al deontologiei profesionale, analiza oricărui tip de comportament moral sau imoral trebuie făcută prin prisma scopului urmărit de legiutor prin instituirea normelor deontologice (în cazul nostru, a Codului Deontologic).

Este posibil ca în practică să apară situații în care respectarea dispozițiilor Codului Deontologic să intre în conflict cu respectarea anumitor valori morale ale grefierului. Din punct de vedere deontologic, în soluționarea unui astfel de conflict trebuie să primeze respectarea normelor Codului Deontologic nu doar pentru că grefierul este obligat să contribuie prin conduita sa la respectarea supremației legii, ci mai ales, pentru faptul că spre deosebire de normele morale, riscurile și consecințele unui comportament contrar deontologiei profesionale depășesc cu mult persoana grefierului putând afecta încrederea cetățenilor în sistemul judiciar în ansamblu.

Gândindu-mă la importanța deontologiei profesionale în activitatea personalului auxiliar de specialitate, mi-am amintit despre o discuție avută cu tatăl meu câteva luni în urmă.

După ce am fost admis la Școala Națională de Grefieri și am optat pentru parchet, nu știam cum să-i explic tatălui meu, specialist în agronomie, lipsit de orice experiență în afaceri judiciare, care este activitatea unui grefier la parchet și în ce constă importanța acesteia. Am recurs la o paralelă și am comparat activitatea grefierului din parchet cu cea a unui chelner dintr-un mare restaurant. Astfel, asemenea unui chelner, grefierul este una dintre puținele persoane care asigură și menține legătura dintre parchet și cei care i se adresează, iar calitatea activității pe care o desfășoară este esențială pentru existența și credibilitatea „restaurantului” întrucât nimeni nu va merge/nu va avea încredere într-un restaurant cu chelneri lipsiți de profesionalism, chiar dacă mâncarea va fi preparată de cei mai buni și iscusiți bucătari din lume.

Interviu cu dl judecător Ștefan Pistol – formator SNG

Horia Arsenie
Laura Lazăr

Reporter: Cât de important credeți că este rolul unui grefier de ședință în infăptuirea actului de justiție?

Ș.P.: Personal, cred că foarte important este rolul grefierului. Aș putea spune, fără niciun fel de exagerare, că aproximativ 80 % din activitatea dintr-o ședință de judecată aparține grefierului de ședință. Este vorba de întocmirea unui volum foarte mare de lucrări, încheieri, adrese, comunicări. Este, deci, un volum imens pe care grefierul trebuie să îl soluționeze în fiecare dosar în parte și, per ansamblu, în ședința respectivă.

Aș spune doar un lucru legat de această importanță. Din câte am înțeles (și sper și îmi doresc acest lucru) și la noi activitatea grefierului se va apropia de activitatea grefierului din Germania. Acolo, grefierii au un rol și un statut deosebit, unii dintre ei chiar întocmesc acte care la noi sunt în sarcina judecătorului. Și am o intuiție în sensul că sistemul nostru judiciar spre așa ceva se va îndrepta și cea mai bună dovadă este că se dezbate o lege legată de grefierul judiciar, adică de acel grefier care va avea competență să soluționeze unele probleme litigioase, care în prezent sunt soluționate de judecător.

Reporter: Cum abordau cursanții SNG din primele promoții pregătirea desfășurată pe perioada școlarizării în comparație cu cei din ultimele promoții? Erau mai conștiincioși decât cei din promoția de anul acesta, de pildă?

Ș.P.: E o întrebare extrem de delicată. În primul rând, aș porni de la o diferență. Din nefericire, spre deosebire de primele promoții la care planul de școlarizare acoperea aproape un an, în prezent, școlarizarea s-a redus la aproape 6 luni, cam jumătate din stagiul inițial, ceea ce a dus, implicit, la imposibilitatea acoperirii totale a activităților pe care grefierul urmează să le desfășoare. Acum, pentru a nu mă eschiva de la acest răspuns, aș putea spune că nu există nicio deosebire între seriile SNG. Este aceeași preocupare de fiecare dată de a învăța și cred că această preocupare are și o explicație, în sensul că, pe lângă dorința fiecărui cursant de a fi un bun grefier, de a fi respectat și apreciat la instanța la care va fi repartizat, este important că foarte mulți cursanți care au terminat SNG-ul, după 1-2 ani, cu succes au luat examenul la INM. Deci eu zic că mulți din grefierii cu studii superioare de la SNG ar trebui să vadă această parcurgere a cursului doar ca pe o simplă treaptă în devenirea profesională și în accederea la profesia de magistrat. Așadar, eu cred că interesul nu a scăzut absolut deloc; iar dacă uneori – la modul critic și trebuie să recunosc – nu este același volum de activitate pe care noi reușim să vi-l transmitem și poate – scuze – ritmul este destul de alert în prezentarea unor instituții, toate acestea se datorează perioadei foarte scurte de pregătire.

Reporter: Formarea inițială a grefierilor în cadrul SNG a fost redusă acum ceva vreme de la un an la 6 luni, materiile au rămas însă, în linii mari, aceleași. Credeți că din acest punct de vedere s-a produs și o scădere a nivelului de pregătire, dată fiind înjumătățirea perioadei de școlarizare?

Ș.P.: O parte din răspuns deja l-am dat, dar aș vrea să spun un lucru: scăderea nu este semnificativă; ea se simte și este inerent să se simtă pentru că una este să predai niște cunoștințe timp de 8-9 luni și alta este să condensezi în aproape 4 luni. Nu se schimbă însă foarte mult pentru că ea este compensată atât de efortul formatorului, cât și de efortul cursantului. Este o dorință și a unora de a preda mai mult și mai rapid, iar a celorlalți, adică a cursanților, de a încerca să asimileze cât mai repede în acest interval scurt de timp. Deci eu zic că fundamental nu s-a schimbat nivelul de pregătire profesională; spun însă că, personal, regret această reducere și am susținut-o de la început, în sensul că nu mi se pare o idee foarte bună; dar ea a intervenit... Motivele nu le discutăm acum. Încercăm să compensăm această reducere printr-un ritm mai intens al pregătirii.

Reporter: În calitatea d-voastră de judecător ați lucrat cu absolvenții SNG? Dacă da, cum ați apreciat prestația lor în cadrul actului de justiție? Dacă nu, ce referințe ați avut de la colegii magistrați despre grefierii absolvenți ai SNG?

Ș.P.: Nici nu știu cum să mă exprim ca să nu se înțeleagă că fac o pledoarie deosebită pentru școală și pentru cursanții școlii. În primul rând, avem semnale cu totul excepționale de la toți președinții de instanțe de unde au fost repartizați, avem de asemenea referințe deosebite chiar de la judecătorii care lucrează cu grefierii absolvenți ai SNG; deci semnalele sunt extraordinar de bune. Oamenii sunt foarte mulțumiți de calitatea lucrărilor.

Mi-ar face o deosebită plăcere să lucrez cu absolvenții școlii, însă, datorită instituției la care lucrez (ICCJ), nu avem posibilitatea de a lucra în mod direct cu grefierii, dar avem grefieri absolvenți ai SNG inclusiv la ICCJ. Sigur, ei nu redactează acte, dar altceva m-a uimit: dorința lor de a fi permanent la curent cu ce se întâmplă cu activitatea instanței supreme, cu modul de redactare a actelor la ICCJ, cu specificul acestei instanțe, chiar dacă nu intră în ședință.

Încă o dată arăt că mi-ar face o deosebită plăcere să lucrez cu absolvenții școlii și, ca să anticipez, să dezvălui un secret: deja la Înalta Curte se discută despre crearea unor module unitare din care să facă parte completul de judecată format din judecători, magistrați asistenți și un grefier absolvent al SNG cu studii superioare juridice. Adică noi credem că implementarea acestui modul de colaborare va duce la lucruri foarte bune în legătură cu actul de justiție și cu rapiditatea întocmirii actelor din fiecare dosar.

Reporter: Ce calități credeți că îi sunt necesare unui grefier pentru a fi apreciat de magistrați?

Ș.P.: O să vă uimească ceea ce am să spun. Cred că prima calitate este discreția, apoi caracterul uman al unui grefier. Activitatea noastră este extrem de stresantă, de densă, o activitate în care se resimte volumul de muncă, iar întocmirea actelor în sistemul judiciar are și un caracter de confidențialitate. Fiecare judecător va aprecia la grefierul de ședință această dorință de a-și manifesta confidențialitatea, de a avea un caracter foarte bun în relația cu judecătorul. Este extrem de greu să se realizeze o anumită empatie sau simpatie reciprocă, să o spun mai direct, între grefier și completul de judecată sau judecătorul unic. Latura personală este foarte importantă.

Pe locul doi aș spune că este pregătirea profesională pentru că, dincolo de caracterul fiecăruia, pentru a fi apreciați în colectivele de muncă trebuie să arătăm că putem să ne facem corect datoria la locul de muncă, că putem să redactăm hotărârile, încheierile și celelalte lucrări în timp. Aceasta ar fi a doua calitate.

A treia calitate ține de puterea de muncă, de rezistența la stres a fiecăruia, inclusiv a grefierului. Cred că volumul de muncă nu trebuie să ducă sau nu ar trebui să ducă la izbucniri de nicio natură, începând de la izbucniri nervoase până la izbucniri în lacrimi, pentru că fiecare dintre noi suntem supuși la presiuni de această natură din cauza volumului de muncă ori a comportamentelor nepotrivite ale părților.

O a patra calitate ar fi buna relație și respectul reciproc. Pentru o bună colaborare între judecător și grefier trebuie să existe neapărat un respect reciproc. Personal nu cred în relațiile foarte apropiate de natură prietenoasă. Desigur, nu înseamnă că nu pot exista, însă eu cred mai mult în relațiile acestea de respect reciproc. Cred că ele fac mai bine actului de justiție.

Reporter: Vă rugăm să ne dați câteva sfaturi despre cum ar trebui să abordăm cariera de grefier la începutul ei.

Ș.P.: În primul rând, să încercați să vă puneți în valoare adevăratele calități umane; pe urmă să fiți foarte receptivi la unele observații, să nu fiți reticenti. De multe ori ajungeți la instanțe și, după cum v-am spus și la cursuri, la nivelul fiecărei instanțe există niște cutume, actele se întocmesc într-un anumit format ori cu anumite exprimări. Eu cred că ar trebui să dați dovadă de o anumită receptivitate la aceste cutume, să nu le respingeți, să le înțelegeți. Sigur, cele necorespunzătoare să nu fiți de acord a le respecta. De asemenea, aș zice să vă găsiți un alt grefier cu experiență, de la care să puteți învăța și primi explicații suplimentare, care să vă ofere niște modele de acte procedurale. Și, cel mai important, și aceasta într-un mod confidențial – chiar dacă va îmbrăca forma interviului – cel puțin o perioadă de timp, aș spune cât mai lungă posibil, să încercați să stați departe de discuțiile care apar la nivelul oricărui colectiv, pentru că în orice colectiv apar discuții între colegi, diferite antipatii, și cel puțin până când veți înțelege colectivul respectiv, este bine să stați departe de aceste discuții și să nu vă lăsați angrenați în chestiuni de natură personală care ar putea să pună în discuție una din acele calități pe care le-am menționat. Alte sfaturi... foarte multe nu pot să vă spun. Pentru că voi plecați cu un bagaj foarte mare de cunoștințe de aici, trebuie să aveți grijă cum le puneți în valoare.

Reporter: Credeți că noul proiect de lege privind grefierul judiciar va aduce schimbări majore ori îmbunătățiri în ceea ce privește cariera de grefier?

Ș.P.: Am să dau un răspuns sincer, pentru că este un interviu bazat pe sinceritate și mai ales că am spus că prima calitate este legată de caracterul uman. Mie mi se pare o idee bună, adică după 20 și ceva de ani de activitate judiciară, este nevoie de o anumită schimbare în statutul grefierilor. Să știți că sunt foarte multe țări în care recrutarea judecătorilor se face din rândul grefierilor cu studii superioare după o anumită vechime desigur – acesta fiind să spunem bazinul de rezervă de cadre – grefieri cu vastă experiență. Eu zic că noi am ajuns în stadiul în care avem în prezent în sistem grefieri cu studii superioare juridice, școlarizați de SNG, cu vechime, care, după părerea mea, vor face față, fără niciun fel de rezerve, unor situații în care trebuie să pronunțe hotărâri, dispoziții judiciare. Important este să înțelegem că avem posibilitatea să oferim unor grefieri care vor dovedi aceste calități, posibilitatea de a urca din punct de vedere profesional.

În prezent s-a ajuns la un fel de stagnare a carierei profesionale și cred că este o idee bună, referindu-mă strict la cariera grefierului, chiar o idee deosebită, aceasta a grefierului judiciar. Eu aș spune că legea este numai un început. Eu unul aș mări foarte mult competența grefierului judiciar. De asemenea, am văzut în lege că nu vor fi foarte mulți; totuși cred că ar trebui să fie foarte mulți la nivelul fiecărei instanțe – cât mai mulți grefieri judiciari cărora să le fie repartizate cauze în care să poată dispune asupra unor conflicte civile, de natură penală, care să nu presupună neapărat intervenția unui judecător, asta ducând și la degrevarea judecătorilor de unele activități și la lăsarea acestora să se dedice numai cauzelor deosebite. Personal, sunt de acord și susțin această idee și sper că ea va primi o competență și mai mare decât cea prevăzută în actuala lege.

Eu cunosc mulți grefieri care au un potențial deosebit profesional, dar care au ajuns la o anumită stagnare profesională și care simt nevoia să facă un salt profesional.

Reporter: Dintre foștii d-voastră cursanți SNG există vreunul care v-a rămas în memorie, care v-a impresionat în mod deosebit prin calitățile sale?

Ș.P.: Da, cel puțin 2 cursanți din seriile trecute, cred că a doua serie, un băiat și o fată. Nu le voi da numele, deși poate că le-ar face plăcere, dar nu cred că este bine să îi nominalizez. Rezolvau probleme deosebite din punct de vedere judiciar. După un an de zile cei doi au susținut examenul la INM pe care l-au și promovat. În prezent, sunt judecători. Am o satisfacție deosebită... dar nu numai aceștia doi, au mai fost și alți cursanți și băieți și fete. Nu cred că este apanajul cuiva neapărat, ce ține de sex, pregătire profesională sau posibilități; cred că fiecare poate reuși, printr-un efort personal și în primul rând printr-o ambiție deosebită. Trebuie să vedeți SNG-ul nu neapărat ca pe un *finish* al activității, să spunem, de pregătire profesională, ci doar ca o treaptă.

Reporter: Din experiența d-voastră în străinătate, credeți că ar trebui să împrumutăm ceva din sistemul judiciar străin?

Ș.P.: În primul rând, eu sunt un fan al sistemului judiciar german, sistem în care pregătirea grefierilor durează mai mult, fiind firesc să dobândească cunoștințe profesionale și corespunzător să primească sarcini de serviciu extrem de complexe. Spre modelul acesta aș tinde eu. Dacă ar fi să optez, aș opta pentru cel german în ceea ce privește cariera grefierilor. Ar fi deosebit pentru noi, de urmat și de implementat cât mai rapid, pentru că nu presupune modificări deosebite. Sunt modificări minime ale legislației, care ar putea să facă funcțional acest sistem probabil în 2-3 ani. Mă limitez la acest model german. Am văzut și alte sisteme (francez, italian), însă acesta mi se pare cel mai potrivit, mai ales pentru imensul volum de muncă existent la noi.

Reporter: În încheiere, ca să folosim un termen din domeniu, având în vedere că se apropie sfintele Sărbători de Paști, vă urăm să aveți un Paște Fericit alături de cei dragi și să vă dea Dumnezeu sănătate să pregătiți și generațiile de SNG-iști care vor urma!

Ș.P. Vă mulțumesc foarte mult și vă urez tuturor să aveți sărbători cât mai bune, să vă bucurați de ele, pentru că după repartiții probabil veți avea mai puțin timp liber pentru voi și pentru bucuriile voastre și ale familiei și mai mult timp dedicat serviciului. Mi-a făcut plăcere să vă răspund la întrebări. Închei prin a vă ura multă sănătate, fericire și succes în activitatea de grefier!

Interviuri cu un jurnalist din „lumea justiției”

Claudia Iacob

În fiecare zi Ionel Stoica este prezent în sala de ședință pentru a găsi noi subiecte „incendiare”. Este jurnalist la Adevărul și în ramura sa de activitate intră evenimentele din justiție. Astăzi am încercat un schimb de roluri: un reprezentant al justiției l-a luat la întrebări.

Reporter: Când ai luat prima dată contact cu acest domeniu de activitate?

I.S.: În 2003. Erau câteva procese de mare interes: dosarul prăbușirii Fondului Național de Investiții și cel al primului demnitar condamnat definitiv pentru mare corupție, Fănel Pavalache. La Pavalache erau audieri de inculpați și martori care durau uneori o noapte întreagă. Nu erau televiziuni care să transmită în direct de la fața locului, iar Tribunalul era unde este acum Judecătoria Sectorului 1, pe strada Gheorghe Danielopol.

Reporter: Cât de repede te-ai familiarizat cu termenii juridici? Ți-a fost greu?

I.S.: A fost un pic mai greu la început, dar nevoia de a scrie cât mai puțin și de a transmite cât mai mult m-a învățat. De exemplu, nimeni nu vrea un titlu precum „Curtea de Apel București a respins recursul inculpatului împotriva încheierii de ședință date de Secția a II-a a Tribunalului București prin care s-a dispus arestarea preventivă pentru 29 de zile a inculpatului K”... Pe pagina de internet a ziarului va fi: „K va sta după gratii 29 de zile. Vezi de ce K este pericol social”, iar pe print: „Lacrimile lui K nu i-au impresionat pe judecători”. Termenii i-am prins din mers lovindu-mă de ei în fiecare zi. Mai întrebam ce înseamnă sau căutam pe internet. Nu puteam scrie despre o noțiune pe care nu o stăpâneam.

Reporter: Ce te-a atras să scrii pe domeniul „justiție”?

I.S.: Aici poți scrie despre o gamă largă de subiecte: corupție, divorțuri celebre, crime odioase. Astfel, ai mulți cititori, implicit notorietate. În plus nu ai timp să te plictisești. E vineri, ora 16⁰⁰, și e plictiseală în redacție. Mă pregătesc să plec când vine vestea: DNA a reținut un secretar de stat, DIICOT a luat niște traficanți de cocaină, printre care este și o beizadea (băiat de bani gata), Curtea Supremă decide condamnarea cu închisoarea a unui om de afaceri achitat de primele două instanțe, sau pur și simplu un magistrat controversat a fost promovat într-o funcție de conducere. Dai telefoane în stânga și-n dreapta, vorbești cu oficialii sau îți cauți alte surse. Trebuie să afli cât mai multe date. Imediat ai uitat de toate planurile făcute pentru seara aceea și pentru tot week-end-ul.

Reporter: Până când te vezi scriind despre corupție sau divorțurile vedetelor?

I.S.: Există o regulă în jurnalism, a celor trei „S”: sex, sânge și sport. Orice articol care are unul din aceste cuvinte în titlu se citește. Așa că, atât timp cât voi avea despre ce să scriu, voi scrie. Din păcate divorțurile celebrităților sunt mult mai citite decât faptele de corupție. Dacă cititorii au vrut, le-am dat știri și de la procesul Simonei Senzual, acuzată de conducere fără permis, dar și de la fostul fotbalist Cristi Munteanu, implicat într-un dosar de trafic de mașini. E un domeniu imprevizibil. Pleci de acasă și nu știi despre ce vei scrie. Așa cum ziceam și mai devreme, nu ai cum să te plictisești. E o meserie pe care o faci cu plăcere.

Reporter: De unde ai informațiile confidențiale din dosare, „exclusivitățile”? Cum le obții?

I.S.: Evident există celebrele „surse judiciare” și înțeleg aici: avocați, magistrați, grefieri, experți contabili, executori judecătorești etc. Modul în care interacționezi cu ei ține de abilitatea socială a fiecărui jurnalist. Mai există comunicatele oficiale și posibilitatea de a studia o parte din dosare în baza unor prevederi stipulate în „Regulamentul de organizare și funcționare al instanțelor judecătorești și al parchetelor.” În timp oamenii ajung să te cunoască și să le câștigi încrederea. Am și surse pe care nu le pot face publice. Orice jurnalist se descurca cum poate.

Reporter: Crezi că este greu pentru un grefier care intră într-un dosar mediatizat să păstreze informațiile doar pentru el, mai ales când este asaltat de jurnaliști?

I.S.: Din punctul meu de vedere, evident că aș vrea să obțin cât mai multe detalii în exclusivitate, dar știu cât de riguroase sunt lucrurile în privința asta. Vorbesc cu grefieri în fiecare zi și mi-au explicat că nu e de joacă, sancțiunile sunt serioase. Cred că ar trebui să-și vadă de meserie și să trateze cauzele cu același interes, indiferent de notorietatea părții din dosar. Oricum, într-un top personal al celor care dau informații, în fruntea listei stau avocații. Ei sunt mai dornici să-și vadă numele în mass-media. Inculpații, de asemenea, nemulțumiți că unul din ei a primit scoaterea sau neînțeperea urmării penale, dau publicității mai multe date fierbinți din dosar. În cazul divorțurilor sau încredințării minorului, spre exemplu cazul Monica Gabor vs. Irinel Columbeanu, părțile au ales judecata publică, dând presei diverse date despre viața copilului, înainte de a ajunge pe rolul instanței.

Sibiul – un mileniu de istorie și cultură

Alexandru Rău

Cutreierând Sibiul nu poți să nu rămâi plăcut impresionat, punându-ți în același timp întrebarea cum oare este posibil ca o bucată din istorie, ca un tablou al artei și al arhitecturii – de la vechile fortificații medievale până la stilul baroc și modernist - să fie zugrăvit într-un perimetru de doar câteva străzi.

Sibiul respiră și trăiește prin istorie. Nu există colț al orașului vechi în care istoria să nu-și fi pus amprenta într-un mod cât se poate de original. Și în Sibiu s-a făcut istorie: de la năvălirile tătarilor, care i-au trasat ulterior destinul devenind unul dintre cele mai fortificate *burguri* din Transilvania, până la formarea statului național unitar român, când Sibiul a fost sediul *Consiliului Național Dirigent*, guvernul provizoriu menit să asigure unificarea pe plan legislativ și administrativ a Transilvaniei cu România. Cetatea lui Herman, cum i se mai zice Sibiului, a rămas dârză în fața destinului supraviețuind unor epoci în care nesiguranța și războiul erau la tot pasul. Dar asta s-a datorat și comunității locale. Într-o Europă dezbinată de războaie religioase, comunitatea sibiană a conviețuit pașnic. Poate așa se explică cum de Biserica Evanghelică se află vizavi de Biserica Romano-Catolică, iar catedrala mitropolitană ortodoxă la câteva sute de metri. Acesta este un paradox pe care și mie, ca locuitor al Sibiului, încă mi-e greu să-l explic. Dar să lăsăm firul istoriei să-și urmeze cursul...

Prima atestare documentară a Sibiului sub numele de *Cilinium* datează din 1191, iar în anul 1223 Sibiul este menționat sub numele de *Villa Hermani*, o așezare cu caracter rural. Cea mai neagră perioadă din istoria localității o reprezintă năvălirea tătarilor din 1241-1242, care însă, pentru prima dată, a dus la conștientizarea necesității întăririi localității și care a făcut ca în secolul al XV-lea Sibiul să devină una dintre cele mai apărate cetăți din Transilvania. În 1366 Sibiul este menționat pentru prima dată ca oraș sub numele de Hermannstadt. Rezistența cetății în fața atacurilor otomane din 1438 a atras atenția întregii Europe, fiind menționat de Papa Eugen al IV-lea ca orașul care a apărat întreaga creștinătate.

În secolul al XV-lea Sibiul cunoaște o puternică dezvoltare economico-socială iar întreaga activitate a urbei se concentra în jurul celor 3 piețe: Piața Mică, Piața Mare și Piața Huet. Acestea erau foarte bine structurate: în Piața Mică se aflau casele negustorilor și meșteșugarilor, iar Piața Mare era dominată de casele impunătoare ale patriciatului. Totodată, secolul al XV-lea este înfloritor și pentru breslele meșteșugărești, care își măresc numărul furnizând produse nu numai în Transilvania, ci și pe piețele unor mari orașe din Europa.

O altă epocă care și-a pus amprenta a fost perioada ocupației habsburgice, când Transilvania va deveni Principat autonom, iar Sibiul va deveni capitală a acestuia timp de un secol (1692-1790). În această perioadă imaginea medievală a orașului se transformă în cea a unui oraș modern, occidental, cu biserici impozante și clădiri în stilul barocului vienez. De asemenea, viața culturală capătă o ascensiune de elită, muzica, teatrul ocupând un loc important în viața cetății, Sibiul căpătându-și renumele de Mică Viena. Drept mărturie a acestei epoci este Palatul Brukental, reședința a Baronului Samuel van Brukental, unul dintre cele mai însemnate monumente în stil baroc din Transilvania. În prezent, palatul găzduiește Muzeul Național Brukental, unul dintre cele mai importante muzee de artă din Europa.

Secolul XIX consacră Sibiul drept centrul mișcării naționale a românilor din Transilvania. În 1864 se înființează ASTRA, iar scriitori și poeți ca Ioan Slavici și Mihai Eminescu pomenesc cu drag de perioada petrecută în orașul lui Herman. Tot atunci muzicieni de renume ca Franz Lize și Johan Strauss au concertat pe scenele Sibiului.

Astfel, am surprins câteva frânturi din lungul șir al istoriei acestui loc. Sibiul a rămas același bătrân, dar și tânăr: vremea a cernut asupra sa povara aproape a unui mileniu de existență, dar el continuă să ne privească cu același aer cald și enigmatic, dându-ne impresia că istoria ne vorbește și că, fără să vrem, suntem martorii acesteia. Și, ca o confirmare a acestui fapt, las ca versurile mele să-și urmeze cursul, asemeni avântului cu care Sibiul și-a croit propriul său destin prin vâltoarea timpului...

E liniște în ținutul dintre munți,
Noaptea-și târâște pașii...
Printre bastioane, trecând zidu
Prudent se furșează ceața.

Medievale colturi de oraș
Ascund de timp umbre,
Întru-un mic scuar cochet
Schiller privește de pe soclu.

Orologiul goticului turn
Bate a miez de noapte
De-ți lipești urechea de pavaj auzi
Pași mărunți ori apăsați,
Foșnete de rochii, zângănit de pirteni,
Cai în trap, calești, căruțe,
Totul încă mai pulsând
În a inimii bătrânului Burg

Prin a scârilor pasaje
Poeți, pictori, cărturari
Au trecut și poposit
Aprinzând lumini de spirit
În bogatu-i candelabru,
De pășești încrezător
Peste al minciunilor pod,
Din acoperișuri ochi privesc
O mansardă luminată
Unde un Cello și un artist
Pe Bach îl venerază

Își scutură coroana arinii
Frunzele foșnesc sub tălpi
Ruginiu covor de toamnă
Pe alei de parc pustiu.

Cronica stângace a unui spectacol de balet

Andreea Jurcă

„Ce faci miercuri seara?”, e o întrebare oarecum neobișnuită dacă ai venit în București la Școală... Un răspuns logic ar fi: *„Mă pregătesc pentru ziua de joi...”*

Miercuria asta, însă, am fost la Operă... Dans contemporan. Spectacolul se numește *„Tango. Radio and Juliet”* și îl are coregraf pe mult-premiatul Edward Clug, care însă mie nu-mi spunea nimic... La fel ca și dansul contemporan, de altfel.

Singurul lucru care mi-a venit în minte a fost un crâmpei de dialog pe care-l avusesem cu ceva timp în urmă cu un amic, cunoscător într-ale dansului: *„Nu te întreba de ce balerinul Z a zvâcnit de trei ori din degetul mic de la mâna stângă; ia asta ca pe un fapt oarecare în contextul întregului ansamblu de mișcări și vezi ce-ți transmite”*.

Colegele mele și cu mine am pornit către Operă cu acest nobil îndemn în minte.

După cum spuneam, prima parte a spectacolului se numește, simplu, „Tango”. Și am avut parte de tango din belșug: tango timid, tango orb, tango fatal...o sumedenie de varietăți. Dacă vă plac Astor Piazzolla și Goran Bregovici, ați nimerit la fix.

Coregrafia este excelent concepută și executată; nu o spunem noi, care cu siguranță nu suntem niște experte în domeniu, dar e suficient să-l căutați pe Edward Clug pe Google ca să vă convingeți că spectacolul este cu adevărat remarcabil.

E adevărat că nici reacțiile noastre nu s-au lăsat mai prejos. Cu privire la unul dintre balerini, care o bună bucată de timp s-a plimbat pe scenă mergând de-a-ndărătelea, am concluzionat că *„retroactivează precum legea penală”*. Câteva minute mai târziu, același balerin a executat un solo care ne-a lăsat cu gura căscată, un pasaj solistic numit *„Blind Tango”*, care a fost îndelung premiat la concursurile de specialitate. Dumnealui, balerinul cu pricina, se numește Valentin Stoica și are o fluiditate în mișcări și o forță de expresie care te captivează instantaneu și nici că-ți mai poate fugi mintea în altă parte...

Criteriul meu de spectator nevizat sună în felul următor: dacă îl vezi pe X dansând pe scenă și, după ce și-a dus numărul la bun sfârșit, ai vrea s-o ia de la capăt, se cheamă că ești martorul unui moment deosebit.

Partea a doua a spectacolului se numește *„Radio and Juliet”* și, la fel ca *„Ecris 4”* (umbă vorba), e cu dus-întors. Adică, dacă, așa cum e cazul meu, ascuți Radiohead și-ți place, atunci întregul spectacol, care se bazează pe piesele trupei britanice, devine un neașteptat prilej de bucurie. Dacă nu ascuți Radiohead sau, și mai rău, n-ai auzit de ei în viața ta, această primă întâlnire s-ar putea să nu fie cea mai fericită dintre toate... În acest caz, e recomandabil să te concentrezi exclusiv pe coregrafie, care este, din nou, excelentă. E un spectacol aproape în totalitate masculin, extrem de energic, cu o singură prezență feminină, o Julietă sensibilă, vulnerabilă, pe alocuri minimalistă, alteori efervescentă, nucleul unui spectacol deosebit de dinamic și dramatic, în același timp.

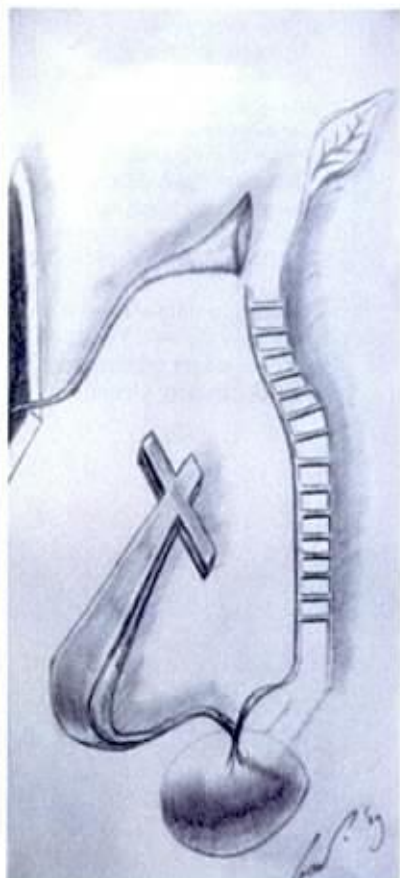
Am trecut și printr-un moment de reală suferință în această seară.

Spectacolul *„Tango”* are un episod aproape static, cu cinci balerini pe scenă, o metaforă despre trecerea timpului, sugerată printr-o serie de simboluri.

Și ce-mi văd ochii? Ce face dumneaei, domnișoara balerină, confortabil așezată pe un scaun, în partea dreaptă a scenei?

Răspuns: fumează. Da-da. Iar eu, care de trei zile mă abțin eroic de la țigări, cu gândul să renunț definitiv la ele, vin aici și dau nas în nas cu actul cultural care miroase, irezistibil, a tutun... Apreciez gestul artistic astfel conceput pentru un plus de autenticitate, dar până și-a terminat dumneaei țigara, m-am uitat aiurea repetând obsesiv în gând: *„... și nu ne duce pe noi în ispită...”*

Așadar, dacă aveți ocazia să vedeți acest spectacol, nu ezitați, e pur și simplu frumos. Ceea ce, cu siguranță, nu e puțin lucru, nu-i așa?

Glusul conștiinței

Marius Pietreanu, grefier la Judecătoria Sectorului 3 București

Cel mai adânc glas în inima oamenilor este conștiința, glasul lui Dumnezeu din fiecare dintre noi. Nu poate fi păcălită cu parale, nici cu măguleli, care se pronunță asupra fiecărei fapte, arătând dacă este bună sau rea, dacă trebuie săvârșită sau nu, ridicându-și glasul atât înainte de săvârșirea unei fapte, cât și după săvârșirea ei. Ea lucrează față de materie, față de Dumnezeu și față de noi înșine, păstrându-ne „vii” într-o lume în care goana turbată după bani, după realizări profesionale pipernicește visările care mai rezistaseră zilelor „moderne”, în care oamenii nu mai au răgaz pentru meditație, nu mai irosesc nici câteva minute pentru a sta de vorbă cu ei înșiși, în care avioanele se întrec în viteză să ducă călătorii, în care romanele își umplu paginile, cu o nesfârșită fugăreală între hoți și vardiști, în care răutatea combinată cu egoismul dă un produs mai dens ca oțelul îmbogățit cu mangan.

După ce și-a prelungit mâna cu ajutorul uneltirii, omul mărește cu ajutorul mașinii electronice însăși eficiența mâinii sale, dar asta nu poate duce la tăgăda supremației credinței în Dumnezeu și nici la trecerea cu vederea a faptului că avem o conștiință. Omul percepe, știe că „știe”, că „nu știe”.

Vremurile în care trăim se clădesc cu precădere pe dimensiunile verbului „a avea”. Oamenii știu că trebuie să aibă o mașină, o bibliotecă, să aibă parte de un proces echitabil, chiar de o ființă omenească. Dar înainte să avem, nu trebuie „să fim”? Dacă suntem, dacă avem o conștiință curată, atunci nu ni se deschide și posibilitatea de „a avea”? De exemplu, cuvântul sentință nu există fiindcă există sentința în materialitatea ei. Mai întâi a existat noțiunea de „sentință”, iar apoi s-a născut sentința în forma ei materială.

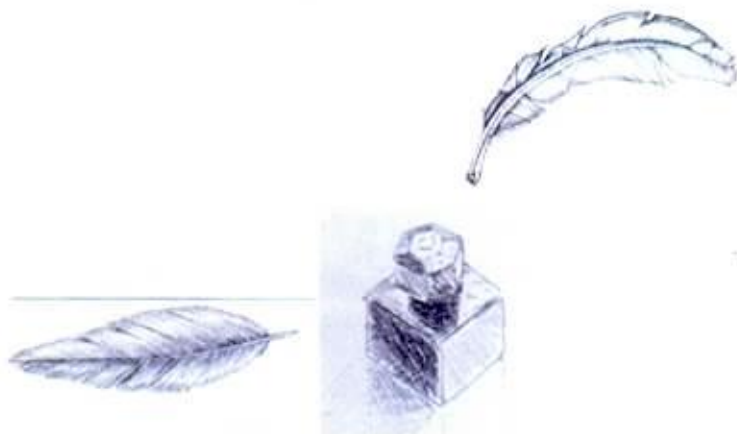
Relația dintre „a fi” și „a avea” este mediată de „a face”, viața este hotărâtor legată de „a face”. Trăirea noastră în această lume este hotărâtor legată de „a face”, dar și de „a fi”. Pe „a fi”, noi îl clădim singuri, dar liniștea conștiinței noastre, veșnicia sufletului nostru sunt în funcție de ceea ce facem. Facem lucruri curate, avem o conștiință curată, facem lucruri murdare, avem o conștiință pătată. Poate să ne spună toată lumea că suntem buni, să ne laude, însă dacă glasul din noi ne judecă „a fi” vinovați, totul este o povară. Avem de-a face cu „știința” lui Dumnezeu din noi, care nu cruță, care scoate lucrurile drepte întotdeauna și ne arată slăbiciunile, care poate fi adormită prin nepăsarea omului față de datoriile sale, poate fi întunecată printr-o viață de păcat, dar nu poate fi nimicită niciodată.

Dacă stăm și ne lăsăm copleșiți de grobianismul de pe piață, de valorile de răutate și desființare reciprocă simțim că ne pierdem. Cu înțelepciunea unei mici distanțări, a unei conștiințe curate, menținută prin rugăciune, Post, împărtășirea cu Sfintele Taine și prin cunoașterea temeinică a învățaturii creștine, ceea ce redă un echilibru interior solid, putem rezista într-un mod sănătos, într-o lume în care anormalul ia locul normalului pe zi ce trece, în care totul devine firesc, în care valorile se clădesc peste noapte, fără „a face” prea mult efort.

Dar, vine o vreme, când nu mai putem „face” nimic **niciodată**. E ca și cum nu am fi fost vreodată. Rămâne doar ce am făcut, rămâne „a fi”, el și nimic altceva, fără zgomot, fără prieteni, fără grija zilei de azi sau de mâine, fără stresul ședințelor de judecată... Rămânem cu o conștiință curată sau murdară pentru totdeauna. Căci de multe ori „a face” este greu, dar greutatea se plătește în fața lui „a fi” când acesta îi urmează.

Să fim curățați de toate bubele, păcatele noastre, căci numai așa putem avea un „a fi” veșnic.

... Mădălina Șiuinea ...

Pentru că suntem oameni...

Concomitent!
Refuz să cred.
Nu vreau să sper,
Să recunosc îmi e rușine.
Același gând de ieri,
Refuz să cred, am omorât ultima bucurie.
Am transformat dragostea în deșertăciune,
În filozofie!

Pagini cu tine

Rup din trecut o pagină,
O rup din tine
Căci am aflat c-ai rupt și tu o pagină cu mine.
Nu mă mai doare și nu mai sângerez,
n-am să te las fața cu riduri să-mi brăzdezi!
Minciuna ta-i pe fundul unui lac,
Minciuna mea ne-a pus capac!
M-am rătăcit în visul vegetal,
Și-n mozaicul tropical
m-am regăsit pe mine.
Rup din trecut o pagina,
O rup din mine
Căci am aflat c-ai rupt și tu o pagină din tine.

Anotimpul 5

Nu îți pot da nici soare, nici zăpadă.
Nici frunze uscate, nici flori abia înflorite.
Nu sunt vara, nu sunt nici iarna.
Nici toamna, nici primăvara.
Sunt pentru tine un anotimp nou,
Abia născut în căușul palmei tale.
Aștept să cresc, aștept să realizezi!
Sunt cel de-al cince'lea anotimp:
Anotimpul zgomotelor tăcute!

Doi in unu

Numai dacă sufletele noastre
S-ar ține de mână,
Ar merge pe stradă la braț,
Și strada îngustă din lână
Ne-ar ghici norocul în zaț...
Numai dacă sufletul tău
S-ar face mic în sufletul meu
Și sufletul meu s-ar face mare
În sufletul tău
Numai dacă lumina ta
s-ar topi sub lumina mea
Numai dacă multe "dacă"
Și din "dacă" doar al nostru
Chiar dacă nu-i vedem rostul,
Doar așa doua suflete-ar fi unul.

Absent, Îmbătrânit, Ridat, Grotesc

Aleargă-mi pe pleoape lucru incert!
Aleargă să simt că trăiesc.
Nu realizezi?
Ai devenit absent, îmbătrânit, ridat, grotesc...
Gândesc, aş putea să te întineresc!
Oh, lucru incert...
Implacabil timpul îmi trece peste pleoape.
Mai mergi te rog! Să simt că trăiesc...
Nu realizezi?
Am devenit absent, ridat, grotesc
Tot încercând să te întineresc,
Și am scăpat concretul - că trăiesc!

OM

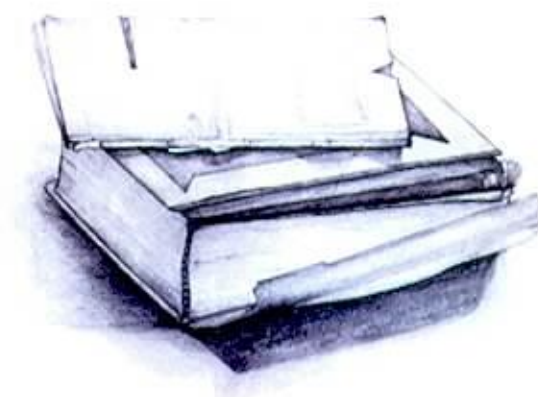
Să mă învinovățesc de SINGURĂTATE
Așa m-aș simți om.
Să conștientizez SINGURĂTATEA
M-aș simți om.
Să plâng din cauza SINGURĂTĂȚII
Om!
Numai să nu trăiesc în SINGURĂTATE
Căci om aş fi cu siguranță!

... Alexandru Bocancia ...

În toiul verii, în cea mai caldă zi,
Mi-ar fi ca-n miez de iarnă, de tu nu m-ai iubi.

De-ar fi să fie soare în fiecare zi,
În umbră eu aș fi, de tu nu m-ai iubi.

Tot ce-i mai scump pe lume în dar de aș primi,
Sărac și trist aș fi, de tu nu m-ai iubi.

Fug de tot ce mă supăra, în brațe, lângă tine.
Și simt că ele nu mai sunt, și mi-e acum mai bine.
Mă cuibăresc precum un pui, la pieptul tău cel cald,
Nu am cuvinte să îți spun cum e că îți sunt drag.

Se bucură natura că primăvara vine,
Mie mi-i însă bine alături de tine
Acuși ea va vedea că primăvara trece,
Și că pe dragoste nu-i chip a o întrece.

A-nceput astăzi să ningă și din nou e frig pe stradă,
Inima mea însă-i caldă, făr' să-i pese ce-i afară.
Chiar de-s patru anotimpuri într-un an la noi în țară,
Eu de când te știu pe tine, nu-i decât doar primăvară.

Balada SNG-istului năuc

Andreea Jurcă

Un SNG-ist, (să definim conceptul),
E-un individ care-a pornit cu dreptul,
Cu vise-nalte, caracter de fier,
Către profesia de grefier.

Bietul de el, e poate derutat,
Tocmai de aceea îi vom da de știre
Că iute-am conceput și redactat
Un mic manual de supraviețuire.

Stimate SNG-ist, Domnul a zis:
„Creșteți și vă-nmulțiți!”, și de milenii,
Nu-s alții care să-L fi ascultat
Cu mai mult drag decât bucureștenii.

Vei observa că dis-de-dimineată,
Când nici o grijă nu credeai să ai,
Bucureștenii n-au alt scop în viață
Decât să-ncapă toți într-un tramvai.

Tu dacă vrei să mai ajungi la școală,
E cazul să lași frica la o parte,
Lipește-te de-o ușă de tramvai,
Fii curajos și luptă pân'la moartea!

Dacă-ai ales instanță, ai să vezi,
(Și crede-mă, îți înțeleg durerea)
Tot ce credeai că știi e-aproape nul
Când te confrunți cu Doamna Încheierea!

Noaptea, să nu te miri dacă-ai visat
Un oarecare cadru procesual
Și pe pârât, care prin avocat
Răspunde la apelul nominal.

Și totuși, viața încă e frumoasă,
Și Cișmigiu-i colea, peste drum,
Să nu ne îngrijorăm de „ce-o să fie”
Hai să ne bucurăm de ce-i „acum”.

Calitățile unui bun grefier

Diana Pocneț

COMPETENT
CORECT
DILIGENT
DEVOTAT
ECHIDISTANT
ORGANIZAT
Neutru
TRANSSPARENT
OBIECTIV
LOIAL
ONEST
GENTIL
IMPARȚIAL
CALM

MOMENTE DIN VIATA S.N.G. 2011-2012 !!!

SING
ȘCOALA
NAȚIONALĂ DE GREFIERI
In service of justice!

b-dul Regina Elisabeta
nr. 53, sector 5, București
tel.: 0040-21-310 34 80
fax: 0040-21-310 32 47

web: www.grefieri.ro
e-mail: grefieri@gust.ro

+++

Revista
Grefieru'

Colectiv de redactie:

Andreea Jurcă, Diana
Pocneț,
Florina-Lidia Șbincă,
Mădălina Șuinea,
Claudia Iacob, Laura
Andreea Lazăr, Horia
Arsenie, Ioan-Alexandru
Rău

Design & concept graphic
Denis Malciu

Desene de
Andra Filipescu
(grefier JS1) și Marius
Conu
(poet și grafician)